Nr. 7. 1930.

GAZETA URZĘDOWA
POWIATU KATOWICKIEGO

Wychodzi tygodniowo. — Cena prenumeraty kwartalnie 3 złote. — Cena pojedynczego numeru 30 groszy.
Cena ogłoszeń: jednołamowy wiersz m/m 20 gr. — Przyjmowanie ogłoszeń w Redakcji, gmach Wydz. pow. pokój 34.
Redaktor: Jan Kędzior st. dyrektor Wydz. Pow., tel. 148, 149.

KATOWICE, sobota, dnia 15 lutego 1930 r.

DZIAŁ URZĘDOWY.

Zarządzenia władz.

ŚLĄSKI URZĄD WOJEWÓDZKI
L. B. P. 8447|8685.

Katowice, dnia 14 stycznia 1930 r.

ZARZĄDZENIE
Wojewody Śląskiego
z dnia 14 stycznia 1930 r.
o zmianach w dyslokacji Policji Województwa Śląskiego.

Na podstawie art. 11 rozporządzenia z dnia 17. IV. 1922 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 1, poz. 4) w przedmiocie organizacji Policji Województwa Śląskiego w brzmieniu ustawy z dnia 2. III. 1923 r. (Dz. Ust. Śl. Nr. 13 poz. 87) na wniosek Głównego Komendanta policji Województwa Śląskiego zarządzam:

a) Przemianowanie Komisarjatu Policji Województwa Śląskiego w Janowie, pow. Katowice na Posterunek Oficerski Policji Województwa Śląskiego w Janowie.

b) Zniesienie Posterunku Policji Województwa Śląskiego w Maciejkowicach, pow. Katowice i przydzielenie rejonu służbowego tegoż posterunku t. j. gminy Maciejkowic do rejonu służbowego Komisarjatu Policji Województwa Śląskiego w Chorzowie.

c) Zniesienie Komisarjetu Policji Województwa Śląskiego w Nowym Bytomiu, pow. Świętochłowice i utworzenie w jego miejsce tamże Posterunku Policji Województwa Śląskiego, którego etat ustalam na 23 stanowisk niższych funkcjonarjuszów policji służby mundurowej.

d) Zniesienie Posterunku Policji Województwa Śląskiego w Młynie Szombierskim, pow. Świętochłowice i przydzielenie rejonu służbowego tegoż tj. osady Zgorzelec do Komisarjatu Policji Województwa Śląskiego w Łagiewnikach, zaś przejścia granicznego Młyn Szombierski do Posterunku Policji Województwa Śląskiego w Goduli z równoczesnem zwiększeniem etatu posterunku Godula z 5 na 8 stanowisk niższych funkcjonarjuszów policji służby mundurowej.

Wojewoda Śląski:
w z.
(—) Żurawski
Wicewojewoda.

(Przedruk z Gazety Urzędowej Wojew. Śląskiego Nr. 4 z dnia 7 lutego 1930 r.)

Obwieszczenia urzędowe.

OKÓLNIK MINISTERSTWA SKARBU
z dnia 11 stycznia 1930 r.
L. D. V. 5630|2|29
w sprawie zwolnienia od dnia 1. VII. 1929 r. od podatku od kapitałów i rent, wkładów komunalnych kas oszczędności.

Do wszystkich Izb Skarbowych oraz do Śląskiego Urzędu Wojewódzkiego (Wydział Skarbowy).

Na podstawie rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej z dnia 13 kwietnia 1927 r. (Dz. U.

R. P. Nr. 38, poz. 339) i rozporządzenia wykonawczego z dnia 26 marca 1928 r. (Dz U. R P. Nr. 44, poz. 424) komunalne kasy oszczędności zmuszone zostały lokować wszystkie rozporządzalne fundusze (poza funduszami, które winny być lokowane w papierach pupilarnych) tylko w bankach państwowych i komunalnych, w których oprocentowanie jest niższe, niż w bankach prywatnych, a również niż kasy te płacą od wkładów swoim klijentom.

Wobec powyższego stanu rzeczy oraz biorąc pod uwagę, że lokowane przez komunalne kasy sumy nie stanowią ich własnych funduszów, lecz przeważnie oszczędności osób trzecich, od których już raz został opłacony podatek od kapitałów i rent, przynajmniej od tej części, która składa się z wkładów przewyższających zł. 5.000 na jedną osobę i że działalność kas komunalnych nosi charakter poniekąd społeczny, Ministerstwo Skarbu zwalnia ze względów słuszności na podstawie art. 53 ustawy z dnia 16 lipca 1920 r. (Dz. U. R. P. Nr. 76 poz. 517) od podatku od kapitałów i rent, wkłady komunalnych kas oszczędności miejskich i powiatowych w Banku Polskim, bankach państwowych i komunalnych, Pocztowej Kasie Oszczędności i komunalnych kasach oszczędności, poczynając od 1 lipca 1929 r.

Kierownik Ministerstwa Skarbu:
(—) Ignacy Matuszewski.

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu Nr. 4 z dnia 4. II. 1930 r.)

STAROSTWO KATOWICE d. 31. I. 1930 r.
L. G.—222/10.

OBWIESZCZENIE

Dyrekcja Policji w Katowicach pismem z dnia 18 stycznia 1930 r. L. dz. P. II—237 zawiadamia, że zaraza świń w zagrodzie przy ulicy Fabrycznej 5 w Katowicach wygasła.

Starostwo w Rybniku pismem z dnia 23 stycznia 1930 L. dz. P. 267/99 zawiadamia, że wścieklizna psów w Gierałtowicach wygasła.

Starostwo w Pszcznie pismem z dnia 31 stycznia 1930 r. L. dz. G—343/2 zawiadamia, że w gminie Kopciowice stwierdzono u psa nieznanego pochodzenia wściekliznę.

Starostwo w Chrzanowie pismem z dnia 21 stycznia 1930 r, L. dz. 437|Wet. zawiadamia, że zaraza pomoru świń w Paczałkowicach wygasła.

Starosta
w z.
(—) Dr. Gawlas.

STAROSTWO KATOWICE d. 13. II. 1930 r.
L. dz. G. 1052.

Dot: Zakłady Hohenlohego S. A. w Wełnowcu budowa wąskotorowej kolejki kopalnianej Wujek—Panewnik.

OBWIESZCZENIE.

Niniejszem podaje się do publicznej wiadomości, że Zakłady Hohenlohego S. A. w Wełnowcu zamierzają przystąpić do budowy wąskotorowej kolejki kopalnianej „Kopalnia Wujek—Panewnik" dla przewozu podsadzki płynnej.

Plany i opisy budowy wyłożone są do publicznego wglądu w Urzędzie Okręgowym w Kochłowicach, na przeciąg dni 14-tu, tj. od 15 lutego do 28 lutego 1930 r. włącznie.

Sprzeciwy przeciwko projektowanej budowie można wnosić pisemnie lub ustnie do protokołu do Starostwa w Katowicach, w terminie powyżej podanym, względnie na ręce Przewodniczącego Komisji, która zbierze się w dniu 5 marca 1930 r. o godz. 9-ej na kopalni „Wujek".

Starosta
w z.
(—) Richter.

OBWIESZCZENIE

Śląski Urząd Wojewódzki podaje do wiadomości, że na rok 1931 będą wydawane nowe karty cyrkulacyjne, które różnią się od dotychczasowych tem, że posiadają trzeci odcinek, przeznaczony na przedłużanie ważności w okresie następnych 2 lat.

Wystawianie tych kart przez urzędy legitymacyjne na górnośląskiej części Województwa Śląskiego rozpocznie się z dniem **10 lutego 1930 r.** według planu, który przez każdy z urzędów legitymacyjnych zostanie ogłoszony i będzie trwać do końca tegoż roku.

Karty cyrkulacyjne wystawione na rok 1931 są ważne na rok 1930.

(Przedruk z Gazety Urzędowej Wojew. Śląskiego Nr. 4 z dnia 7 lutego 1930 r.)

ROZPORZĄDZENIE MINISTRA ROLNICTWA

z dnia 29 stycznia 1929 r.

wydane w porozumieniu z Ministrem Spraw Wewnętrznych o urzędowem badaniu zwierzat rzeźnych i mięsa w kraju.

Dalszy ciąg.

IV. Ocena mięsa.

§ 23. Całą sztukę zwierzęcia wraz ze wszystkiemi narządami i częściami używanemi do spoży-

cia należy uznać za niezdatną do spożycia, w wypadkach zaś wymienionych poniżej w pkt. 1—4 również skórę za niezdatną do użytku, jeżeli zostaną stwierdzone:

1) księgosusz,

2) wąglik,

3) nosacizna,

4) wścieklizna,

5) zaraza dziczyzny i bydła rogatego,

6) szelestnica,

7) gruźlica w wypadkach wymienionych w załączniku Nr. 7 dz. I, pkt. 1,

8) pomór lub zaraza świń w wypadkach wymienionych w załączniku Nr. 8 dz. I, pkt. 1,

9) różyca świń w wypadkach wymienionych w załączniku Nr. 9 dz. I, pkt. 1,

10) posocznica i ropnica — na podstawie badania przed ubojem i po uboju, albo podejrzenie o posocznicę lub ropnicę na podstawie badania bakterjologicznego (§ 21),

11) zatruwacze mięsa, jak również podejrzenie o te zatruwacze — na podstawie badania bakterjologicznego § 21),

12) tężec przy niedostatecznem wykrwawieniu i widocznych zmianach w mięśniach,

13) złośliwe nowotwory w licznych miejscach mięśni, kości albo gruczołów chłonnych mięsa,

14) zupełne wychudzenie zwierzęcia spowodowane chorobą,

15) żółtaczka ogólna połączona z wychudzeniem zwierzęcia, jak również żółtaczka u zwierząt niewychudzonych, jeżeli jest widoczna jeszcze po upływie 24 godzin od chwili dokonania uboju, albo jeżeli przy żółtaczce próba gotowania lub pieczenia mięsa wykonana po upływie tegoż czasu wykaże nieprzyjemny smak lub zapach mięsa,

16) silny zapach moczowy, płciowy, rybny lub tranowy, albo też wstrętny smak lub zapach mięsa, spowodowany środkami leczniczemi lub odkażającemi, jeżeli smak lub zapach występuje jeszcze wyraźnie przy próbie gotowania lub pieczenia, wykonanej po upływie 24 godzin od chwili dokonania uboju,

17) wodnica ogólna, silnie rozwinięta i widoczna jeszcze po upływie 24 godzin od chwili dokonania uboju,

18) rozkład gnilny mięsa, przenikający do warstw wewnętrznych,

19) śmierć naturalna lub upozorowany ubój po śmierci, albo dobicie w agonji z wyjątkiem wypadków nagłej śmierci zdrowego zwierzęcia, spowodowanej rozbiciem czaszki, złamaniem kręgu, upływem krwi lub innemi uszkodzeniami mechanicznemi, postrzałem lub rażeniem od pioruna, o ile zostały wyjęte wnętrzności niezwłocznie po śmierci zwierzęcia i niema oznak rozkładu (zielone zabarwienie narządów wewnętrznych lub ścian jam ciała).

§ 24. Za niezdatną do spożycia należy uznać całą sztukę z wyjątkiem tłuszczu, jeżeli zostaną stwierdzone:

1) włośnie w wypadkach wymienionych w załączniku Nr. 10 dz I, pkt. 1,

2) szkodliwe dla ludzi wągry w wypadkach wymienionych w załączniku Nr. 11 dz. I, pkt 1 i 2 i załączniku Nr. 12 dz. I, pkt. 1 2,

3) cewy (torebki) Mieschera, gdy mięśnie wskutek tego są wodniste lub szaro zabarwione.

§ 25. Za niezdatne do spożycia należy uznać tylko zmienione narządy i części, jeżeli zostaną stwierdzone:

1) zaraza płucna,

2) pryszczyca,

3) gruźlica — w wypadkach wymienionych w załączniku Nr. 7 dz. I, pkt. 2,

4) pomór lub zaraza świń w wypadkach wymienionych w załączniku Nr. 8 dz. I, pkt. 2 i 3,

5) różyca świń w wypadkach wymienionych w załączniku Nr. 9 dz. I, pkt. 2—4,

6) tężec, o ile cała sztuka nie zostanie uznana za niezdatną do spożycia (§ 23 pkt. 12),

7) promienica lub włókniaki,

8) pasorzyty zwierzęce (motylice, tasiemce, oblice, cewy Mieschera, bąblowce i t. p. pasorzyty bezpośrednio nieszkodliwe dla zdrowia ludzkiego) — gdy ilość pasorzytów uniemożliwia ich zupełne usunięcie z narządu, w przeciwnym zaś razie należy z największą starannością powycinać miejsca chorobowo zmienione lub zawierające pasorzyty, a resztę narządu uznać za zdatną do spożycia,

9) rany, stłuczenia, przekrwienia urazowe, złamania kości, o ile nie stwierdzają zmian wskazujących na posocznicę lub ropnicę, a zwierzę przed ubojem nie okazywało zaburzeń w ogólnym stanie zdrowia,

10) krwawe lub wodniste nacieki, złogi wapienne i barwikowe w poszczególnych częściach ciała,

11) zanik poszczególnych narządów,

12) zewnętrzny rozkład gnilny albo opleśnienie mięsa lub narządu, jak również powierzchowne zanieczyszczenie wysiękami zapalnemi, ropą lub posoką, dającemi się łatwo usunąć,

13) zatrucie środkami leczniczemi lub odkażającemi (żołądek, jelita, miejsca zastrzyków, wątroba, nerki, wymiona),

14) otorbione ogniska ropne lub posokowate, o ile przed ubojem nie zauważono zaburzeń w ogólnym stanie zdrowia, po uboju zas nie stwierdzono zmian wskazujących na posocznicę lub ropnicę,

15) zanieczyszczenie krwi lub płuc treścią żołądkową albo wodą przy parzeniu świń lub inne podobne zanieczyszczenia,

16) nadmuchanie, o ile nie zostanie udowodnione, że uskuteczniono je przy pomocy przyrządów mechanicznych,

17) choroby lub zmiany w poszczególnych narządach i mięsie niewymienione powyżej w pkt. 1—16, o ile przed ubojem nie zauważono zaburzeń w ogólnym stanie zdrowia, po uboju zaś niema zmian, wzbudzających podejrzenie o posocznicę lub ropnicę.

W razie stwierdzenia zarazy płucnej (pkt. 1 §-u niniejszego) mięso, o ile zostanie uznane za zdatne do spożycia, może być dopuszczone do obrotu dopiero po zupełnem ostudzeniu, w razie zaś stwierdzenia pryszczycy (pkt. 2 §-u niniejszego) — głowa, język, przełyk, żołądek, jelita, dolne części kończyn wraz ze skórą aż do stawu pęcinowego u zwierząt chorych mogą być dopuszczone do obrotu po oparzeniu we wrzącej wodzie pod nadzorem lekarza weterynaryjnego.

§ 26. Do spożycia dla ludzi należy uznać za niezdatne zwierzęta porodzone w martwym stanie lub wogóle nieporodzone (wyporki) oraz wycinki uszu, wycinki odbytu, części płciowe, u świń zaś również woreczek pępkowy.

§ 27. Za warunkowo zdatne do spożycia należy uznać:

a. tłuszcz w wypadkach wymienionych w § 24 rozporządzenia niniejszego,

b. poszczególne ćwierci mięsa w wypadkach gruźlicy, wymienionych w załączniku Nr. 7 dz. II, pkt. 2,

c. całą sztukę po wyłączeniu części uznanych na podstawie § 25 rozporządzenia niniejszego za niezdatne do spożycia, jeżeli zostaną stwierdzone:

1) gruźlica w wypadkach wymienionych w załączniku Nr. 7, dz. II, pkt. 1,
2) zaraza lub pomór świń w wypadkach wymienionych w załączniku Nr. 8 dz. II,
3) różyca świń w wypadkach wymienionych w załączniku Nr. 9 dz. II,
4) szkodliwe dla zdrowia ludzkiego wągry w wypadkach wymienionych w załączniku Nr. 11 dz. II, pkt. 2 i w załączniku Nr, 12 dz. II, pkt. 2,
5) włośnie u świń w wypadkach wymienionych w załączniku Nr. 10 dz. II, pkt. 1,

d. całą sztukę zwierzęcia (wraz z narządami wewnętrznemi):

(dalszy ciąg nastąpi).

(Przedruk z Dziennika Ustaw Rzeczpl. Polskiej Nr. 32 z dnia 17 maja 1929 r.

Komunikaty.

Wykładnia ustawy o opłatach stemplowych ustalona przez Ministerstwo Skarbu:

Skróty: u. o. s. — ustawa o opłatach stemplowych z dn. 1 lipca 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 98, poz. 570).
r. w. s.—rozporządzenie wykonawcze z d. 20 listopada 1926 r. (Dz. U. R. P. Nr. 123, poz. 715).

253. (art. 82 i 83). Korzystanie z kredytu, opartego o rejestrowy zastaw rolniczy (rozp. Prezydenta Rzeczypospolitej z dn. 22 marca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 38, poz. 360) oraz rozporządzenie ministerjalne z dn. 14 lipca 1928 r. Dz. U. R. P. Nr. 72, poz. 658) ujęte jest obecnie (w myśl okólnika Dyrekcji Banku Polskiego z dn. 14 sierpnia 1929 r. Nr. 68) w następującą formę prawną:

Osoba, która chce otrzymać pożyczkę w ramach kredytu, o którym mowa, otrzymawszy *promesę* (przyrzeczenie udzielenia pożyczki) od instytucji kredytowej, wymienionej w art. 3 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej, sporządza *weksel* (bądź trasowany, który podpisuje jako akceptant, bądź własny, który podpisuje jako wystawca) lub kilka weksli.

Nadto osoba, która otrzymała promesę, sporządza i podpisuje dokument *umowy zastawniczej* (art. 5 powołanego rozporządzenia Prezydenta Rzeczypospolitej oraz § 12 powołanego rozporządzenia ministerjalnego). W umowie tej oświadcza zastawca, że na wymienionych w umowie produktach rolnictwa lub przemysłu rolnego ustanawia rejestrowy zastaw rolniczy celem zabezpieczenia należności zastawnika z tytułu wekslu (względnie weksli); umowa zastawnicza wymienia w szczególności: znamiona wekslu (względnie weksli) a mianowicie sumę wekslową, datę wystawienia, datę płatności oraz osobę wystawcy, a przy wekslach trasowanych również osobę akceptanta, 2) kwotę, dla której zastaw zostaje ustanowiony; ta kwota przewyższa sumę wekslową (sumę wymienioną w promesie): nadwyżka obejmuje należności uboczne (odsetki, koszta sądowe i t. p.).

Jeżeli instytucja kredytowa, która udzieliła pożyczki, nie należy do banków pastwowych, to sporządza dokument *cesji*, w którym, stwierdziwszy, że weksel, dla którego został ustanowiony rejestrowy zastaw rolniczy przeniosła drogą indosu na Bank Polski, „ustępuje Bankowi Polskiemu wszelkie prawa, przysługujące dotychczas cedentowi jako zastawnikowi do należącego do zastawcy . . . ." (zboża i t. p.) „stanowiącego przedmiot rejestrowego zastawu rolniczego".

Ministerstwo Skarbu oznajmia, w porozumieniu z Ministerstwem Sprawiedliwości, że do pism

wyżej wymienionych stosuje się ustawę o opłatach stemplowych w sposób następujący:

Promesa (przyrzeczenie udzielenia pożyczki) jest wolna od opłaty stemplowej na mocy art. 134 (ustęp drugi, zdanie drugie) u. o. s.

Weksle, o których wyżej mowa, podlegają opłacie według zasad ogólnych, podanych w ustępie pierwszym art. 122, w ustępie pierwszym art. 123, w art. 124 oraz w ustępie pierwszym art. 125.

Dokument umowy zastawniczej podlega w każdym razie opłacie w wysokości 3 zł, przewidzianej w ustępie drugim art. 82 u. o s. a mianowicie w myśl punktu 5 powołanego artykułu, gdyż różnica między kwotą, dla której zostaje ustanowiony rejestrowy zastaw rolniczy, a sumą wekslową, stanowi kaucję na zabezpieczenie należności ubocznych. Dokument, o którym mowa, nie podlega dalszej opłacie, a mianowicie: na mocy ustępu drugiego art. 83 u. o. s. jeżeli: a) weksel, o którym mowa wyżej, został sporządzony *przed* sporządzeniem dokumentu umowy zastawniczej, b) weksel ten jest w umowie zastawniczej dokładnie określono przez wymienienie znamion wekslu podanych w ustępie trzecim niniejszej wykładni i c) uiszczono opłatę od wekslu należną w myśl ustępu pierwszego art. 122.

Celem stwierdzenia, czy zachodzą warunki, wymienione w ustępie poprzednim pod a) oraz c), ma być weksel okazany organowi, powołanemu do wymierzenia opłaty stemplowej. Jeżeli jednak weksel, o którym mowa, okazano notarjuszowi, mającemu siedzibę na obszarze, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, lub sądowi mającemu siedzibę na tymże obszarze, przy poświadczeniu podpisu zastawcy i notarjusz ten, względnie sąd, w tekście poświadczenia stwierdził, że weksel, względnie weksle wymienione w umowie zastawniczej, zostały okazane oraz ile uiszczono od nich tytułem opłaty stemplowej, to podatnik nie jest obowiązany do okazania wekslu urzędowi skarbowemu. Notarjusz, mający siedzibę poza obszarem, na którym obowiązuje kodeks cywilny austrjacki, sporządzając umowę zastawniczą w formie aktu urzędowego lub poświadczając podpis zastawcy na umowie zastawniczej, sporządzonej w formie dokumentu prywatnego, stwierdza w akcie urzędowym względnie w zaświadczeniu, że weksel, względnie weksle, wymienione w umowie zastawniczej zostały okazane oraz ile uiszczono od nich tytułem opłaty stemplowej (§ 54 oraz 55, ustęp trzeci, punkt „a" r. w. s. (L. D. V. 152|6|30).

(Przedruk z Dziennika Urzędowego Ministerstwa Skarbu Nr. 4 z dnia 4. II. 1930 r.).

NA MORZE!

W ciągu lutego b. r. cała Polska uroczyście święci historyczny jubileusz 10-tej rocznicy naszego dostępu do morza, o posiadaniu którego marzyły szeregi pokoleń polskich. Wiadomą jest rzeczą, że samo posiadanie morza nie warunkuje bogactwa i potęgi Państwa. Dlatego potrzebna jest silna flota morska jak wojenna tak i handlowa. Początki jak jednej tak i drugiej Polska już ma. Nie jest to jednak ten stan, w którym Państwo nasze, jako silne mocarstwo, trwać może. Polska, ażeby zaspokoić swe potrzeby morskie i stać się naprawdę silnem morskiem mocarstwem oraz by zatrzymać w kraju około 400 miljonów rocznie, które płaci obcym za wywóz naszych i przywóz zamorskich towarów, musi posiadać najmniej 300 okrętów handlowych. Do tego stanu posiadania własnych okrętów my wszyscy obywatele Państwa musimy dążyć za wszelką cenę. Jest to jeden z najważniejszych nakazów naszych na chwilę obecną. Rząd nasz sam bez pomocy wszystkich obywateli temu gigantycznemu zadaniu nie podoła. I dlatego też Komitet Floty Narodowej, jako instytucja społeczna, powołana do życia Ustawą Sejmową z dn. 16 lutego 1927 r. do gromadzenia funduszów na budowę silnej floty morskiej, dziś, w dniu 10-ej rocznicy naszego dostępu do morza, zwraca się do wszystkich obywateli Rzeczypospolitej Polskiej z apelem w kierunku składania ofiar na ten wielki cel państwowy.

Obywatelu! W myśl założenia, że silna flota morska, to Twój dobrobyt, nie poskąp grosza na wielką sprawę.

Słuchaj Polsko!

Przez Twoje pola, wzgórza i rzeki idzie przepotężny szum jakiś nieznany.

To nie łany zielone ani bory nad brzegami Wisły, Niemna i Dźwiny tak szumią.

To morze mówi!

Idzie głos jego przeolbrzymiej piersi, rzucony w przestworza.

Słuchaj Polsko!

Zali nie rozumiesz, nie czujesz tętna życia, idącego od morza? Ono prosi Cię o własne okręty, na których w szeroki świat wypłyniesz. Od morza zew idzie!

Na morze!! budować porty, budować okręty!
Niech dla celu tego nikt grosza nie pożałuje!
Polsko, słyszysz?!

Sekretarz Generalny K. Fl. N.
(—) Gen. M. Zaruski.

Komitet Floty Narodowej
Warszawa, Elektoralna 2
P. K. O. N. 30.
Tam wpłacaj!

Druk. J. Eichhorn, Katowice.